

да издигнатъ двореца, че ти ли ще го построишъ! Но щомъ искашъ, опитай се!

Минало день. Минали два. Момъкътъ не бързалъ. На третия день близналъ кутийката. Черниятъ човѣкъ изскочилъ и рекълъ:

— Какво искашъ, господарю?

— Искамъ да ми направишъ златенъ палатъ, но да бжде отъ царския по-хубавъ!

Още сѣщия день дворецътъ билъ готовъ, и момчето се оженило за царската дъщеря. То завело въ двореца майка си, кученцето и котенцето.

Наскоро царскиятъ зетъ отишълъ на война. Той оставилъ кутийката въ двореца. Царската дъщеря я гледала, ала не знаела каква е.

Веднажъ край двореца миналъ продавачъ на скъпни нѣща. Царската дъщеря го повикала да си купи премѣни. Като видѣлъ кутийката на полѣчката, продавачътъ рекълъ:

— Дай ми тая кутийка, царкиньо, и вземи всичко, що нося за проданъ.

Царската дъщеря се излѣгала. Дала кутийката. Продавачътъ я близналъ. Черниятъ човѣкъ изскочилъ и рекълъ:

— Какво искашъ, господарю?

— Искамъ този дворецъ и царската дъщеря да се премѣстятъ на самодивската поляна задъ морето!

Още не издумалъ купувачътъ, и дворецътъ и царската дъщеря се премѣстили задъ морето.

Върналъ се царскиятъ зетъ. Гледа: нѣма ни двореца, ни жена му, ни кутийката. Разплакалъ се.

Дошли при него кучето и котката. Попитали го:

— Защо плачешъ, бащо?

— Кутийката ми откраднали.

— Недей плака. Ще я намѣримъ.

И кучето и котката трѣгнали да я търсятъ.

Вървѣли, вървѣли — стигнали до морето. Котката се покачила върху гърба на кучето и то я пренесло. Щомъ излѣзли на брѣга, видѣли единъ златенъ палатъ. Познали го. Батювиятъ имъ палатъ!

Кучето останало вънъ. Котката влѣзла въ палата. Промѣкнала се на тавана и подгонила мишките. Изъ една дупка се подалъ единъ плѣхъ и попиталъ:

— Защо ни гонишъ, котарано?